

Nr 1188

Av herr **Werner m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 25, angående musik- och dansutbildning m. m.*

(Lika lydande med motion nr 1023 i Första kammaren)

I proposition nr 25 angående musik- och dansutbildning m. m. framhåller departementschefen att det föreligger behov av att förstärka den lägre kyrkomusikaliska utbildningen och att kantorsutbildningen bör förstärkas. I första hand avses åtgärder i syfte att ge de statliga sommarkurserna ökade resurser. De statliga sommarkurserna har under de senaste åren fått en ny elevstruktur. Genom detta sker en viss tillströmning till de kyrkomusikaliska tjänsterna. Men detta räcker inte. Det finns därför anledning att här peka på Sköndalsinstitutets kantorsutbildning och betona att denna utbildning också måtte komma i åtanke när de ovannämnda åtgärderna blir aktuella. Institutet måste få ökade resurser för utbildningen. Stora Sköndal är den enda kyrkliga institution som har en sådan utbildning, och det är viktigt att slå vakt om den. Den kan komma att behövas i större utsträckning än vad man i dag måhända kan ana. Sköndalsinstitutets utbildning är en rikskyrklig angelägenhet. Någon speciell kyrklig anknytning krävs emellertid inte för att man skall få ta del av denna utbildning. Vid institutet tillämpas en praktisk ekumenik i ordets bästa bemärkelse.

Sköndalsinstitutets kyrkomusikaliska utbildning omfattar dels *organist- och kantorsexamen*, dels *pedagogisk examen för kyrkokantorer*. Den nuvarande studietiden är i princip två år, och endast i undantagsfall kan någon enstaka elev klara av studierna på ett år. För detta senare fall krävs omfattande förkunskaper.

Sköndalsinstitutet fick sin auktoriserade musikutbildning mot bakgrunden av den stora bristen på kyrkomusiker samt på grund av den nya kyrkomusikaliska tjänstetypen under slutet av 1950-talet. Dessa Sköndalsutbildade har kunnat söka och erhålla de kyrkokantorstjänster som utannonserats till ansökan lediga.

Ett intressant konstaterande måste här noteras. Då kyrkan får en kyrkokantor blir denne en högst åtråvärd person på den aktuella orten. Han eller hon anmodas att engagera sig i statlig och kommunal musikpedagogisk verksamhet. Detta är också nödvändigt då kyrkokantorstjänsterna inte är heltidstjänster utan halvtidstjänster, vilket gör att ett ekonomiskt nödvändigt komplement måste ske till kyrkotjänsten. På så sätt tillföres musikpedagogiska lärarkrafter det statliga och kommunala musiklivet trots att den pedagogiska utbildningen ej ger musikleärrar-

kompetens. Således har stat och kommun stor nytta av all kyrkomusikalisk utbildning. I propositionen framhålles ju bristen på musikpedagoger.

Kyrkans behov av kyrkomusiker är stort. Den bristsituation som skapade förutsättningarna för Sköndalsinstitutets utbildning är ingalunda löst. I pressen har under senaste tiden framskymtat något av en katastrofal brist på kyrkomusiker. Detta beror framför allt på den skolpolitiska situationen. Man kanske vågar påstå att 1950-talets bristsituation ytterligare förvärrats under 1960-talet samt att den tenderar att ytterligare förvärras under 1970-talet. Departementschefen yttrar i propositionen att han i dagens kyrkopolitiska situation knappast finner det tillrådligt att genomföra en så omfattande organisation av kantorstjänsterna som den musikutbildningskommittén föreslår. Dock måste konstateras att fortfarande finns bandet mellan kyrka och stat, och det är knappast försvarligt att i det rådande läget bara skjuta frågan åt sidan med hänvisning till den kyrkopolitiska situationen. Man kan förutsätta att den kommer att bestå en relativt lång tid framöver som den nu är, vilket utifrån departementschefens uttalande skulle få allvarliga konsekvenser för den här aktuella frågan. Den tål nämligen inte att uppskjutas. Man måste — och här har staten fortfarande sitt stora ansvar — kunna få resurser för utbildning till de kyrkomusikaliska tjänstetyperna. Biskopsmötet har regelbundet uppvaktats i denna fråga. Det kyrkliga framtidsperspektivet ter sig mycket dystert om man måste fortsätta som hittills.

Utöver att kyrkomusikerutbildningen vid Sköndalsinstitutet bör förstärkas anser vi att frågan om de kyrkomusikaliska tjänstetyperna bör göras till föremål för en särskild utredning.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte

1. ge till känna att utbildningen av kyrkokantorer vid Svenska diakonsällskapets diakonskola (Sköndalsinstitutet) utöver de från kyrkofonden utgående bidragen bör få del av sådana anslag som kommer den statliga kyrkomusikerutbildningen till del,

2. hemställa om särskild utredning och förslag angående de kyrkomusikaliska tjänstetyperna.

Stockholm den 19 mars 1970

Mårten Werner (m)

Eric Nelander (fp)

Ove Nordstrandh (m)

Arvid Nilsson (fp)
i Lönsboda

Stig Josefson (cp)
i Arrie

Arne Persson (cp)
i Heden